

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **SILMET Plus, s. r. o.**, se sídlem Na Flusárně 168, Příbram III, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem tamtéž, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 9. 2018, č. j. 15 Af 4/2016 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015, č. j. 29591/201-620000-32.1, Celní úřad pro Ústecký kraj (dále též „správce daně“) uložil propadnutí směsné motorové nafty, vedené v evidencích žalobce pod kódem nomenklatury 3824 90 99, v množství 14 038 litrů (dále též „vybrané výrobky“) podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o spotřebních daních“), u nichž nebylo prokázáno, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, ani nebyl prokázán způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně. Zároveň správce daně vyslovil, že vlastníkem propadnutých vybraných výrobků se v souladu s § 42d odst. 2 zákona o spotřebních daních stává stát.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2015, č. j. 29330/2015-900000-304.8, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně. Uvedl, že žalobcem předložené doklady sice nevykazovaly žádné formální vady, avšak vztahovaly se k jiným minerálním olejům, než které správce daně při místním šetření dne 10. 10. 2014 zjistil v zásobníku č. 3 na čerpací stanici SILMET. V minerálních olejích skladovaných v tomto zásobníku byla totiž laboratorní zkouškou zjištěna přítomnost značkovací látky SY 124, tedy se nemohlo jednat o směsnou motorovou naftu - pohonnou hmotu pro silniční vozidla, jak deklaroval žalobce. Žalobce přitom v odvolání zdůvodňoval toliko přítomnost barviva Dyeguard Red MC25Y v minerálních olejích vedených jako motorová nafta a skladovaných dne 7. 10. 2014 na téže čerpací stanici v zásobníku č. 1, o nichž je samostatně vedeno řízení o jejich propadnutí. V daném případě však nebyla zjištěna

přítomnost tohoto barviva, ale značkovací látky. Žalobce tedy zjištění správce daně, podložené analýzou předmětného minerálního oleje provedenou Celně technickou laboratoří, nevyvrátil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že sporná byla pouze otázka, zda minerální olej, který byl uskladněn v zásobníku č. 3 na čerpací stanici žalobce, byl směsnou motorovou naftou určenou pro pohon silničních vozidel, a zda žalobce předložil doklad o zdanění předmětného minerálního oleje ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních. Podstatné přitom je, že v minerálním oleji byla zjištěna přítomnost značkovací látky SY 124 v množství $0,2 \pm 0,1$ mg/l. Smyslem povinnosti značkovat a barvit minerální oleje je usnadnění následné kontroly, zda tyto oleje nejsou používány k jiným účelům, než pro které byla poskytnuta daňová úleva. Dle § 134b odst. 2 zákona o spotřebních daních přitom nesmějí být jakkoliv barveny a značkovány motorová nafta a směsná motorová nafta, pokud jsou používány mj. jako pohonná hmota pro pohon vozidel. Obsahoval-li tedy sporný minerální olej značkovací látku SY 124, nelze jej považovat za směsnou motorovou naftu určenou pro pohon vozidel ve smyslu zákona o spotřebních daních. Na tom nic nemění skutečnost, že značkovací látka byla zjištěna v nižším množství, než je stanoveno pro značkování. Odpovědnost vlastníka vybraných výrobků za nedodržení evidenčních povinností je přitom objektivní. Jím předložený doklad se musí vztahovat k vybranému výrobku, který je skutečně skladován či dopravován. Žalobce však zdanění sporného minerálního oleje neprokázal. Doklad o prodeji č. 32010/1 ze dne 5. 10. 2014, podle kterého bylo žalobci dodáno 4018 l směsné motorové nafty, není způsobilý prokázat zdanění minerálního oleje s obsahem značkovací látky SY 124, který byl uskladněn v zásobníku č. 3 v množství 14 038 l. Skutková verze žalobce je irelevantní; vysvětluje pouze přítomnost látky, která v testovacích vzorcích zjištěna nebyla, nikoliv přítomnost značkovací látky. Daňové orgány nejsou povinny prokazovat, jakým způsobem se měla značkovací látka do analyzovaných vzorků dostat. Nemají ani možnost správního uvážení. Žalobcem tvrzené okolnosti týkající se jeho dobré víry či chybného postupu dodavatele nemohly mít na propadnutí sporného minerálního oleje vliv. Soud neprovedl navrhované důkazní prostředky, neboť listiny jsou součástí správního spisu a svědecké výpovědi žalobce nenavrhl v daňovém řízení a jsou pro posouzení věci irelevantní.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že prokázal zdanění směsné motorové nafty, která se nacházela v zásobníku č. 3. Tato byla dodána společností SILMET Příbram a. s., chybou obsluhy výdejní lávky však došlo k jejímu znečištění barvivem Dyeguard Red MC25Y. To stěžovatel doložil dvěma nákladními dodacími listy, vyjádřením provozovatele daňového skladu TERMINAL OIL a. s. a vyjádřením dodavatele plnicí lávky PSMONT PLUS, s. r. o. Tímto byla vysvětlena přítomnost značkovací látky. Stěžovatel netušil, že došlo k přidání značkovací látky či barviva. Byl v dobré víře, že se v zásobníku č. 3 nachází řádně zdaněná směsná motorová nafta, čemuž nasvědčuje i to, že značkovací látka byla zjištěna ve výrazně nižším množství, než stanovují značkovací předpisy a jinak sporný minerální olej splňoval zákonné požadavky pro směsnou motorovou naftu. Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud zamítl jeho důkazní návrhy. Neprovedení navrhovaných svědeckých výpovědí představuje vadu řízení a porušení zásady materiální pravdy, která se dle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu uplatní i v daňovém řízení. Zamítnutím důkazních návrhů rezignoval krajský soud i správní orgán na povinnost zjistit skutečný stav věci. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že důkazní návrhy stěžovatele nemohou mít dopad na skutková zjištění, ze kterých vycházela rozhodnutí správních orgánů. Okolnosti, které mají být navrhovanými důkazy prokázány, nemohou zvrátit závěr učiněný v daňovém řízení, tedy že stěžovatel neprokázal zdanění minerálního oleje s obsahem značkovací látky SY 124. Jejich neprovedením proto nebyla dotčena zásada materiální pravdy.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předně považuje za vhodné zrekapitulovat skutková zjištění vyplývající ze správního a soudního spisu, jež jsou podstatná z hlediska uplatněných kasačních námitek. Dne 10. 10. 2014 byla na čerpací stanici stěžovatele provedena kontrola evidence dodávek minerálních olejů a prokázání jejich zdanění, a to na základě výsledků místního šetření provedeného na stejné čerpací stanici dne 7. 10. 2014. Při tomto místním šetření byl odebrán ze stojanu č. 6 vzorek směsné motorové nafty. Dle protokolu o zkoušce Celně technické laboratoře ze dne 10. 10. 2014, zn. 51508/2014-900000-020, se jednalo o směs těžkého plynového oleje s $(31,9 \pm 1,0)\%$ hm. tj. $(30,7 \pm 1,0)\%$ obj. methyesterů mastných kyselin obsahující $(0,2 \pm 0,1)$ mg/l značkovací látky SY 124. Přítomnost látek jiného typu nebyla zjištěna. Posuzovaný vzorek vyhověl požadavkům stanoveným pro směsnou motorovou naftu, podmínkám požadavků na značkování a barvení nevyhověl. Při kontrole dne 10. 10. 2014 byly odebrány další kontrolní vzorky směsné nafty a předloženy doklady o nabytí ke skladovaným zásobám. Současně správce daně provedl zajištění celkem 14 038 litrů vybraných výrobků v místě jejich uložení (zásobník č. 3 a výdejní pistole pro směsnou naftu byly opatřeny závěrou) z důvodu zjištění přítomnosti značkovače ve vzorku směsné nafty ze dne 7. 10. 2014. Rozhodnutí o zajištění vydal správce daně dne 14. 10. 2014. Dne 4. 11. 2014 oznámil správce daně stěžovateli zahájení řízení o vybraných výrobcích za účelem zjištění, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Jelikož stěžovatel nepředložil doklady k vybranému výrobku, jež byl skladován (předložené doklady se týkaly jiného vybraného výrobku, než který byl skladován), rozhodl správce daně o jeho propadnutí.

[9] První okruh námitek stěžovatele směřuje proti právnímu posouzení věci. Stěžovatel je toho názoru, že prokázal zdanění sporného minerálního oleje.

[10] Podle § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu *daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5).*

[11] Podle § 5 odst. 3 téhož zákona [d]oklad o prodeji podle odstavce 1, který je prodávající povinen při prodeji vybraných výrobků bezodkladně vydat, musí obsahovat tyto údaje:

a) obchodní firmu nebo jméno, sídlo a daňové identifikační číslo prodávajícího,

- b) *obchodní firmu nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, kupujícího,*
- c) *množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení,*
- d) *výši spotřební daně celkem,*
- e) *datum vystavení dokladu o prodeji,*
- f) *číslo dokladu o prodeji.*

[12] Podle § 51 odst. 1 téhož zákona [v] *daňovém dokladu podle § 5 odst. 2, v dokladu o prodeji podle § 5 odst. 3 nebo v dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 musí být uveden také kód nomenklatury minerálního oleje, kterého se doklad týká; v daňovém dokladu podle § 5 odst. 2 musí být dále uvedena množství minerálních olejů v členění podle jednotlivých sazeb spotřební daně. Pokud je místem určení čerpací stanice, musí být v dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 uvedeno její evidenční číslo, bylo-li Ministerstvem průmyslu a obchodu přiděleno.*

[13] Podle § 51 odst. 2 téhož zákona [p]ři *dopravě minerálních olejů značkových a barvených podle části čtvrté nebo značkových podle části páté musí být v daňovém dokladu podle § 5 odst. 2, v dokladu o prodeji podle § 5 odst. 3 nebo v dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 uvedeno, že tyto oleje byly označovány a obarveny podle části čtvrté nebo označovány podle části páté.*

[14] Podle § 42 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, správce daně tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5, nebo údaje uvedené na tomto dokladu jsou nesprávné nebo nepravdivé.

[15] Podle § 42d odst. 1 písm. a) téhož zákona pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků znám.

[16] Stěžovatel od počátku tvrdí, že sporným motorovým olejem nacházejícím se v zásobníku č. 3 byla směsná motorová nafta s kódem nomenklatury 3824 90 99 a že tato byla řádně zdaněna. Tuto skutečnost doložil nákladním dodacím listem č. 0000032010, dle kterého byla stěžovateli dne 5. 10. 2014 dodána směsná motorová nafta s uvedeným kódem nomenklatury v množství 4 003 litrů při 15°C a dokladem o prodeji č. 32010/1 z téhož dne, dle kterého nakoupil směsnou motorovou naftu v množství 4 018 litrů. Mezi stranami přitom není sporu o tom, že tento typ minerálního oleje (směsná motorová nafta používaná jako pohonná hmota pro pohon silničních vozidel), který byl specifikován v uvedeném nákladním dodacím listu, nesmí být v souladu s § 134b odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních značkován či barven. K tomuto blíže viz odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, zejména bod 20, proti němuž stěžovatel žádné námitky nevnesl. Stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení zároveň nijak nezpochybil výsledky zkoušky Celně technické laboratoře zaznamenané v protokolu ze dne 10. 10. 2014, zn. 51508/2014-900000-020, ani výsledky následujících laboratorních zkoušek zaznamenaných v protokolu zn. 57267/2014-900000-020. Dle výsledků těchto zkoušek byla v odebraných vzorcích zjištěna přítomnost látky SY 124. Rovněž tato skutečnost je tedy nesporná.

[17] Jak vyplývá z výše uvedeného, směsná motorová nafta, která byla uskladněna v zásobníku č. 3 na čerpací stanici, nesmí být značkována a barvena. Obsahoval-li tedy sporný minerální olej značkovací látku SY 124, nemohlo se jednat o směsnou motorovou naftu určenou jako pohonná hmota pro pohon silničních vozidel ve smyslu zákona o spotřebních daních.

[18] Stěžovatel svou argumentaci založil na tom, že sporný minerální olej je skutečně směsnou motorovou naftou, která byla řádně zdaněna, přičemž v důsledku provozní chyby došlo k jejímu znečištění (chybnou manipulací s výdejní lávkou). Důkazy předložené stěžovatelem, zejména

pokračování

vyjádření provozovatele daňového skladu TERMINAL OIL a. s. a vyjádření dodavatele plnicí lávky PSMONT PLUS, s. r. o., nicméně vysvětlují pouze možné znečištění sporného minerálního oleje barvivem Dyeguard Red MC25Y, nikoliv značkovací látkou SY 124. Ostatně sám stěžovatel v žalobě výslovně uvedl, že neví, jakým způsobem se mohla značkovací látka do vzorků sporného minerálního oleje dostat. Argumentace stěžovatele a jím navržené důkazy se tak zcela mívají se skutkovými zjištěními, dle kterých sporný minerální olej obsahoval látku SY 124, a proto nemůže nijak vyvrátit závěry správních orgánů. Stěžovatel se tedy mýlí, pokud poukazuje na to, že řádně zdůvodnil znečištění sporného minerálního oleje. Stěžovatel ani náznakem nevysvětlil, jak mohl být sporný minerální olej znečištěn značkovací látkou SY 124, natož aby tuto skutečnost prokázal. Sporný minerální olej nacházející se v zásobníku č. 3 na čerpací stanici stěžovatele nelze proto považovat za směsnou motorovou naftu určenou jako pohonnou hmotu pro pohon silničních vozidel ve smyslu zákona o spotřebních daních.

[19] O zajištění sporného minerálního oleje bylo rozhodnuto z toho důvodu, že byl skladován bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních, neboť předložený doklad o prodeji č. 0000032010 ze dne 5. 10. 2014 se týkal dodání 4 018 litrů směsné motorové nafty, tj. jiného výrobku, než jaký byl skladován (minerální olej s obsahem značkovací látky SY 124). Bylo pak na stěžovateli, aby v řízení o zajištěných vybraných výrobcích předložil daňový doklad dle § 5 zákona o spotřebních daních vztahující se ke spornému minerálnímu oleji či jinak prokázal jeho řádné zdanění. Uvedené rozložení důkazního břemene potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu (viz. rozsudek ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85). Stěžovatel žádný takový doklad či důkaz o zdanění sporného minerálního oleje nepředložil. Jak již bylo výše uvedeno, doklad o prodeji č. 32010/1 ze dne 5. 10. 2014 se ke spornému minerálnímu oleji nemůže vztahovat, neboť směsná motorová nafta používaná jako pohonná hmota pro pohon silničních vozidel nesmí obsahovat značkovací látku SY 124, kterou však sporný minerální olej obsahoval, přičemž důkazní břemeno ohledně prostého znečištění minerálního oleje touto látkou stěžovatel neunesl. Doklad o prodeji se nadto vztahuje pouze k množství 4 018 litrů (nákladní dodací list pak k množství 4 003 litrů při 15°C), nikoli k množství 14 038 litrů. Jiný relevantní doklad prokazující zdanění sporného minerálního oleje ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních pak stěžovatel nepředložil. Tvrzení o znečištění sporného minerálního oleje barvivem Dyeguard Red MC25Y nijak neozřejmuje jeho kontaminaci značkovací látkou SY 124. Na základě uvedených skutečností tedy nelze než uzavřít, že stěžovatel nepředložil daňový doklad vztahující se ke spornému minerálnímu oleji a neprokázal jeho řádné zdanění. Závěr krajského soudu je tudíž správný.

[20] Další námítky stěžovatele směřovaly proti neprovedení jím navržených důkazů.

[21] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.

[22] Otázkou provádění důkazů krajským soudem v řízení, jehož předmětem je přezkoumání rozhodnutí vydaného v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz např. rozsudky ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009 - 114, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Afs 194/2014 - 64, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014 - 22, nebo ze dne 18. 12. 2015, č. j. 8 Afs 114/2015 - 30). Nejvyšší správní soud přitom vychází z konstantní judikatury Ústavního soudu. Ten k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. nálezy

Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. I. ÚS 549/2000, sp. zn. II. ÚS 663/2000, či sp. zn. IV. ÚS 67/2000).

[23] V napadeném rozsudku krajský soud mj. konstatoval, že neprovedl navrhané svědecké výpovědi, neboť stěžovatel výsledky daných osob v daňovém řízení nenavrhl. Svůj závěr krajský soud opřel o výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které daňový subjekt nemůže rozhodnutí vydané v daňovém řízení zpochybňovat v řízení před soudem předkládáním důkazů, které mohl předložit již v daňovém řízení. Dále uvedl, že dokazování by bylo nadbytečné, neboť výpověď svědků měla pouze vysvětlit obarvení sporného minerálního oleje barvivem Dyeguard Red MC25Y, přičemž tato skutečnost je z hlediska merita sporu irelevantní, stejně jako případná výpověď svědka K. o tom, zda po cestě k čerpací stanici došlo i k dalším vykládkám. Svědek K. totiž v inkriminovaný den rozvoz pohonných hmot neprováděl.

[24] Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud v souladu s výše uvedenou judikaturou řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení stěžovatelem navrhaných důkazů. S těmito důvody se pak Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Jak bylo vysvětleno výše, argumentace stěžovatele týkající se obarvení sporného minerálního oleje barvivem Dyeguard Red MC25Y se zcela míjí se skutkovým zjištěním a jakékoliv její prohlubování nemůže mít na posouzení věci vliv. I pokud by totiž byla pravdivá, žádným způsobem nevysvětluje přítomnost značkovací látky SY 124 ve sporném minerálním oleji, které je pro posouzení věci podstatné. Jakékoliv další dokazování těchto skutečností je proto nadbytečné, jak správně konstatoval krajský soud. Obdobné platí i v případě výpovědi svědka K. ve vztahu k vykládkám uskutečněným dne 5. 10. 2014. Jak vyplývá z nákladního dodacího listu ze dne 5. 10. 2014, rozvoz v uvedený den prováděl řidič P. Z. Svědek K. by tak těžko mohl popsat vykládky, které se v inkriminovaný den uskutečnily. Za nejvýznamnější však lze považovat skutečnost, že stěžovatel výslech uvedených osob navrhoval až v řízení před krajským soudem, nikoli v daňovém řízení. V souladu s výše uvedenou judikaturou řízení před správním soudem nemá nahrazovat řízení před daňovými orgány, a daňový subjekt tak nemůže svou procesní liknavost napravit až v soudním řízení. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou, když předmětné důkazy navržené stěžovatelem neprovedl.

[25] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu